

JOUW BEURT

@ 2019 Tube / Uitgeverij U2pi

Titel: Jouw beurt

Auteur: Tube

Website: www.facebook.com/jouwbeurt

Mail: tubetekst@gmail.com

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeverijuzpi.nl

Omslagillustratie: Liel

Druk en vormgeving: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 894 5

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigt, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

JOUW BEURT

TUBE

1. SHIRLEY

'9 to 5, for service and devotion'

Eindelijk plof ik op de bank. Ik schop mijn schoenen uit om mijn voeten te ontdoen van hun knellend bestaan. Met een harde knal vallen de zakelijk nog net verantwoorde hakjes op de met laminaat versierde vloer van mijn woonkamer. Dit was de makkelijkst op te lossen kwelling voor vandaag.

Op weg naar de bank, mijn favoriete plekje in mijn flat, heb ik mijzelf een glas wijn ingeschonken uit een aangebroken fles. De stille getuige van het gezellige bezoek van een vriendin de vorige avond. We hadden samen onze werelden doorgenomen en geconcludeerd dat we toch eigenlijk beiden een zeer welkom ingrediënt waren voor onze omgeving. In de loop van de avond won overschatting het van realiteitszin. Zelfreflectie voor een lachspiegel.

In de vertrouwdheid van mijn flat vallen mijn maskers af, hier laat ik alle maniertjes weg en bevrijd ik mijzelf van alle Photoshop die het leven van mij vraagt. De bevrijding zou nu compleet moeten zijn, maar de enige verlossing die ik voel, is de veiligheid van mijn bank. Ik laat de dag passeren.

Dit huis voelt weer als de vluchtheuvel die zij is geworden na een onstuimige relatie. Ik had mijzelf helemaal verloren in mijn liefde voor Ronald. Na wat onbeduidende scharrels en wat slechte ervaringen was hij mijn eerste serieuze vriendje; de eerste jongen bij wie ik beelden kreeg van huisje-boompje-beestje-mensje. Alle vriendjes voor hem waren oefening geweest voor deze ware jacob.

Ik voelde mij voor het eerst een dame. Dat gevoel hadden zijn voorgangers mij nog niet kunnen of willen geven.

Drie weken na onze eerste ontmoeting was ik bij hem ingetrokken. Ik werd gedreven door de overtuiging dat hij met zijn ondoorgroendelijke blik recht in mijn hart keek, mijn diepste zielenroerselen observeerde en precies wist wat goed voor mij was. Ik was heel erg verliefd en leek mijn bestemming te hebben gevonden. Ronald haalde het mooiste in mij naar boven en toverde mijn gewone leven om tot een sprookje. Ik beminde en werd bemind.

Zijn ondoorgroendelijke blik bleek echter het gevolg van meer dan recreatief drugsgebruik en zijn begrip en aandacht beperkte hij niet alleen tot mijn ziel en zaligheid. De aandacht voor de zaligheden van ene Marieke waren voor mij de reden Ronald na anderhalf jaar te verlaten. Achteraf betwijfel ik of Marieke de enige is geweest, met wie ik het co-partnerschap met Ronald deelde. In de warme gloed van mijn verliefdheid had ik geen aandacht voor de alarmsignalen die er ongetwijfeld zijn geweest. Ronald was diezelfde avond nog vertrokken en ik had de door ons bewoonde etage twee maanden later kunnen verruilen voor dit appartement.

Ik creëerde in dit huis mijn toevluchtsoord. Zonder enige, mannelijke beperking of inbreng had ik het ingericht naar mijn smaak. De creatie van mijn comfortzone door de speelse combinatie van brocante elementen en handige Ikea-accessoires. Mijn flat zou een gewaardeerde deelnemer kunnen zijn in een of ander programma over huis-inrichting. *Palais de Shirley en Nouveau-Amusement*, ofwel *Huize Shirley in Nieuwegein*.

De woede, die vandaag in mij is ontstaan, is nog niet verdwenen. Mijn fysieke staat van vermoeidheid remt de woede af, zodat ik niet schreeuwend de gordijnen in vlieg, of de planten te lijf ga.

Ik voel mij betast en verslagen. De behaaglijke atmosfeer van mijn huis en de wijn brengen mij hopelijk de broodnodige troost. Wat zou ik nu graag een lieve man naast mij op de bank hebben zitten. Die eerst mijn verhalen zou aanhoren om mij daarna tegen zich aan te trekken. Niets te veel zou zeggen en niets te weinig. Mijn hoofd zou zich vlijen op zijn schoot, nadat ik mijn verhaal had verteld en uitgeraasd was. Ik zou in zijn geborgenheid eindelijk de slaap vatten op onze bank.

Vandaag was begonnen zoals gebruikelijk. Ik was op tijd op kantoor en begon met wat administratief werk dat gisteren was blijven liggen. Niet mijn favoriete klusje, maar ik kan normaal gesproken genoeg discipline opbrengen om 's ochtends een achterstand van de vorige dag direct weg te werken.

De koffie, die mij door dit verplichte moment heen had geholpen, kwam uit het te dure espressoapparaat. Ik had een uitgebreide kantoorversie gekozen in de overtuiging dat een dergelijke verwenning mij en mijn klanten toekwam. Genot uit een felrood pruttelbeest. Ik houd van de geluiden en de geuren die het apparaat produceert.

Ik had de juiste kopjes erbij gezocht. Mijn gasten moesten luxe ervaren. Het moest hen het gevoel geven van een kopje koffie in een grote lobby in een exclusief hotel. Door de eigenares zelf, met stijl en charme, uitgeserveerd. En dat allemaal in een bedrijvenverzamelgebouw op een industrieterrein.

Ik was na de ochtendadministratie klaar om de wereld aan te vallen. Om tien uur had ik mijn eerste afspraak bij een klant en in de middag nog twee. Mijn bedrijf is in de opstartende fase, maar vertoont al de eerste tekenen van levensvatbaarheid, vind ik. Het is iedere maand wel een strijd om alle verplichtingen op tijd te betalen, maar dat hoort erbij, maak ik mijzelf keer op keer wijs. Zal die droom over financiële onafhankelijkheid dan ooit

uitkomen? Zal ik ooit fluitend de maandelijkse lasten voldoen en dan nog geld overhouden voor de rest van de maand?

Ik heb de gok genomen. Weg met die gegarandeerde loonstrook. Weg met dat waardevaste pensioen. Wie heeft die zekerheden nodig, wanneer je met wat meer onzekerheid twee keer zoveel kan overhouden, had ik berekend. Wat ik voorheen voor mijn werkgevers deed, doe ik nu voor mijzelf. Het adviseren op het gebied van onlinemarketing. Het is verbazingwekkend hoeveel bedrijven kansen laten liggen in de wereld van het World Wide Web. Dat is niet alleen de wereld van nerds uit Silicon Valley. 'Het is ook de wereld van de klanten van jouw bedrijf,' vertel ik de potentiële klanten menigmaal. 'En als die klanten jouw bedrijf daar niet vinden, dan vinden ze wel jouw concurrent.' Ik voel mij soms net een badjuffrouw, die de leerlingen leert zwemmen. Ik neem mijn klanten graag bij de hand, zodat ze uiteindelijk de moed (en kunde) hebben, om in het diepe van de elektronische wereld te springen. Bovendien, wat ik voorheen voor mijn werkgevers verdiende, zou ik nu zelf incasseren. En alleen op mijn eigen manier. Geen aansturing van boven, slechts motivatie van binnenuit.

Er is ook wel een drijfveer uit het negatieve segment: het gezin waarin ik ben opgegroeid. Samen met mijn therapeute heb ik dat boven water gekregen, hoewel ik denk dat iedere amateur-psycholoog tot een dergelijke analyse zou kunnen komen. De grootste winst uit de uurtjes therapie is de verplichte rust die de sessies mij brengen. De conclusies van de sessies hebben mij niet verbaasd, maar het proces om er in retrospectieve rust over na te denken, is mij dierbaar geworden. Ik ga nog iedere maand trouw naar deze sessies.

Ik ben bij mijn therapeute terechtgekomen om rust in mijn gedachten te krijgen. Mensen vinden mij soms te intens, te fanatiek. Ik heb met dat gedrag in het verleden net zo snel vrienden gemaakt als verloren. Het lijkt wel of mensen mijn tempo nauwelijks

kunnen bijhouden. Door mijn haast voel ik mij deelnemer aan een lopend buffet, die van alles een beetje neemt.

Ik heb de therapie nodig gehad om te leren dat, wanneer je ergens de tijd voor neemt, je zaken beter kan ervaren. En dat het fijner is om twee dingen echt te beleven, dan bijvoorbeeld vijf dingen een beetje. Ik heb geleerd om nee te zeggen en dan met name tegen mijzelf.

Volgens mijn therapeute ligt de grondslag van mijn onrust dus in mijn jeugd. Mijn vader is vertrokken toen ik vijf was. Mijn moeder werd achtergelaten met twee dochters en een hond. Hij wilde niet langer de rem op de driftige wilskracht van mijn moeder zijn. Het was hem te vermoeiend om de daadkracht van zijn vrouw in toom te houden. Hij heeft nooit meer naar zijn gezin omgekeken. Mijn moeder stond, en staat er nog steeds, alleen voor. Ook financieel. Ik denk dat mijn moeder dat ook niet anders wilde na het vertrek van mijn vader. Ik kan mij goed voorstellen dat ze hem ook volledig heeft buitengesloten. Ik geloof niet dat mijn vader de kracht had om daar tegenin te gaan. In mijn gedachten speelt hij ook geen rol. Hij speelde geen rol in mijn opvoeding en heeft daarom de kans gemist onderdeel van mijn leven te worden. De rol van verwekker is ingevuld door een figurant in mijn leven. Ik snap nooit dat adoptiekinderen op zoek gaan naar hun biologische ouders. De mensen die je opvoeden zijn je ouders. In mijn geval dus alleen mijn moeder. Ik heb nog steeds geen enkele behoefte aan contact met mijn vader.

De driftige wilskracht van mijn moeder werd na het vertrek van mijn vader een verbitterde overlevingsdrang. Als dochter heb ik in ieder geval uit mijn jeugd overgehouden de overtuiging om nooit financieel afhankelijk te zijn van een ander.

Mijn haast heeft dus ook een genetische bron. Ik lijk op mijn moeder. Ik ken dus ook het voorbeeld hoe het niet moet. Want

de manier van omgaan met de drang naar voren, die mijn moeder liet zien, was er niet een die leidde tot geluk. Mijn moeder had drank nodig om de dag door te komen. Alcohol was haar rem geworden. De rem op haar drift, maar ook de rem op haar geluk. Met mijn zusje voorkom ik tegenwoordig de volledige ontsporing, maar we beseffen allebei, dat het leven van onze moeder nooit echt op de rails komt. Alcohol zet haar leven op een dood spoor.

Mijn vriendinnen hadden mijn stap naar het zelfstandig ondernemerschap nauwelijks begrepen en deelden met mij hun angst over mijn toekomst.

‘Als het nu niet lukt, waarvan ga je dan alles betalen?’

Er was er zelfs een die beloofde mij naar de voedselbank te brengen wanneer de nood echt hoog zou zijn. Met een tussenstop bij de kringloopwinkel voor een fijne winterjas...

Maar ik wist en weet het zeker. Ik moet dit geprobeerd hebben. En niet alleen geprobeerd hebben, ik moet dit tot een succes maken. Ik geloof in mijzelf, ik geloof in mijn idee en ik geloof in het slagen van mijn onderneming. *Girlpower*, had ik gezegd, daarmee direct de jaren van mijn jeugd prijsgevend.

De eerste afspraak vandaag was in de buurt en verliep soepel. Nog geen handtekening bemachtigd, maar voldoende gezaaid om de deal in de toekomst te kunnen sluiten. Ik maakte een notitie in mijn agenda om er over een week achteraan te bellen. Met een prettig gevoel stapte ik in mijn geleasede autootje.

Ik lunch meestal met even snel een broodje onderweg. Ik weet mijzelf fit te houden. Geen broodje vet, maar gewoon gezond voer. Het schrikbeeld van de dames die ik langs de weg tegenkom en die steeds strakker in hun outfit zitten, is mijn motivator. Ik heb een killerbody en ik zal een mooie verschijning blijven. Voor een sportschool

gun ik mijzelf geen tijd, dus de juiste voeding moet het doen.

In de rij voor de broodjescounter van het tankstation had ik oogcontact met een knappe veertiger. Zijn nette pak met stropdas verstopte zijn guitige inborst niet helemaal. Hij keek vrolijk en open de wereld in. En dat verdient aandacht. En die aandacht was duidelijk wederzijds. Strategisch, maar weinig verhullend, ging hij aan de counter zijn broodje opeten, hopen op een uitgebreider contact dan de zojuist uitgewisselde blik. Ik beloofde hem en ik ging tegenover hem staan. We babbelden wat over koetjes, kalfjes en de zin van het leven in soundbites. Egostrelend flirten.

Achteraf liepen we allebei naar onze eigen auto. Deze vijf minuten hoefde voor beiden geen vervolg; zij vormden een shot 'goed gevoel', die iedereen op elk moment wel kan gebruiken. De honger gestild en de geest verrijkt. Een leuke flirt werkt als 'Happy' van Pharrell Williams of de zin: *'maar als ik wakker word naast jou dan droom ik nog'*. Zalfjes voor de ziel.

De tweede afspraak, aan het begin van de middag, was minder succesvol. Toen ik begreep dat de concurrentie een neefje van de eigenaar was, wist ik al genoeg. Dit gaat niks worden.

Als ik eerlijk ben, raffelde ik het gesprek af. Niet mijn stijl, maar ik wil geen tijd verdoen aan zaken, die mij niets gaan opleveren. De olympische gedachte, dat meedoen belangrijker is dan winnen, is niet aan mij besteed.

Het laatste bezoekje van die dag zou de reden van mijn woede worden.

De ontvangst was standaard. Het was geen groot bedrijf, maar er had nog wel een receptioniste afgekund. Na het parkeren van mijn auto was ik de entree binnengelopen en had haar zien zitten achter een balie.

De dame bekijkend had ze een ruim takenpakket. Mooi zijn aan de receptie, licht administratief werk om de tijd te doden, tussen de ontvangst van het schaars aantal bezoekers in en waarschijnlijk een prettige ontspanningsbron voor de grote baas. Die ongetwijfeld niet doorhad dat de mooie jongen uit het magazijn ook de nodige arbeidsvitaminen van haar ontving. Het weinig subtiel aangebracht make-up-gebruik verborg haar leeftijd nauwelijks. Niet het type vrouw dat het goed zal kunnen vinden met haar vrouwelijke collega's.

Ze had mijn komst telefonisch doorgegeven aan haar baas en ik mocht plaatsnemen op een zitje naast de ingang. Op het tafeltje lagen de obligate tijdschriften. Vaktechnische lectuur en natuurlijk een blaadje van de lokale ondernemersvereniging. Het exemplaar van dat laatste magazine was al bijna een jaar oud, maar het werd hier ter lezing aangeboden, omdat er een artikel in stond over het bedrijf. *Vijftig jaar degelijk ondernemerschap* stond er als kop boven het artikel. Dit soort blaadjes leefde van de betaalde input door bedrijven, die iets te vieren hadden. De onderneming zal er vast goed op staan. Ik kreeg gelukkig niet de tijd om het artikel door te lezen.

De directeur kwam mij halen en nam mij mee naar zijn kamer. Zijn handdruk bij kennismaking voelde vies warm en slapjes.

We gingen aan een vergadertafel zitten en ik nam de directiekamer in mij op. De tijd leek hier al een poosje stil te hebben gestaan. Ik stelde mij voor dat mijn gesprekspartner twintig jaar geleden trots ditzelfde kantoor aan zijn vrouw had laten zien. *Ja, je mannetje is nu directeur.*

Toen was zijn vrouw nog verliefd geweest en had bewondering kunnen opbrengen voor zijn grenzeloze ambitie. Haar man had zich toch maar mooi opgewerkt tot directeur. Dat konden de mannen van haar zussen niet zeggen. Zij promoveerde mee naar de klasse van directeursvrouwen. Niet slecht voor een voormalig kapstertje.

Inmiddels had ze ondervonden dat het directeurschap hem een goed excuus gaf om zich zo min mogelijk van het gezinsleven aan te trekken. Het netto besteedbaar inkomen van het gezin was dan wel meer dan verdubbeld, maar de vooruitzichten voor een lang gelukkig leven waren meer dan gehalveerd. De scheiding was hem te duur en werd ook steeds duurder met het succes van de zaak. Dertig jaar geleden had hij nooit nagedacht over de gevolgen van in gemeenschap van goederen trouwen. Een paar jaar geleden had hij zich eens laten informeren door een notaris over de gevolgen van een eventuele scheiding van zijn vrouw. Hij had er vanaf gezien. Het succes van de zaak had de aankleding van de directiekamer niet bereikt. De inrichting was in die laatste twintig jaar nauwelijks veranderd. De glanzend bruine vergadertafel werd omringd door oranje vergaderstoelen. En dan niet een sprankelend oranje. De tand des tijds had de stoelen vergrauwd tot een onbestendige vaalheid. Er stond een dressoir langs de muur met daarop wat aandenkens van goed ondernemerschap. Een schilderij aan de muur toonde een fabriek uit vroegere tijden. Het bureau was van hetzelfde materiaal als de vergadertafel en had een groen, ingelegd lederen schrijfblad. Boven het bureau hing een tl-lamp, verborgen in een over de gehele lengte van het bureau strekkende koker. Achter het bureau had een dikke, zwartleren stoel zijn plek gevonden. De inrichting van zijn kamer interesseerde de directeur blijkbaar te weinig.

Zijn eigen presentatie was ook niet echt volgens de laatste mode. Het was typisch zo'n man die eens in de twee jaar naar een herenmodewinkel ging, om zich weer twee nieuwe pakken aan te laten smeren. Hij had inmiddels een buikmaatje nodig. Gelijk vier bijpassende overhemden erbij en meneer was aangekleed.

Zijn schoenen waren praktisch, maar al iets te vaak gedragen. Hij was ook wel weer toe aan een bezoekje bij zijn kapper.

Ik had het idee dat een make-over artiest hem zo tien jaar jonger

zou kunnen laten lijken. In samenwerking met een personal trainer dan.

Ik begon mijn verhaal zonder dat de routine erin was geslopen. En het sloeg aan. Ik kon zijn onderneming inderdaad helpen. De informatie die de directeur mij gaf, was genoeg voor de bevestiging van de conclusie, dat de door mij voorgestelde investering een welkome zou zijn voor zijn bedrijf. Ik zou hen goed kunnen helpen om de communicatie naar de buitenwereld op te frissen en op een modern niveau te krijgen.

Het sluiten van deze deal was ook een wenselijke uitkomst voor mij. Ik heb acht dergelijke projecten nodig per jaar en de teller stond nu pas op drie, terwijl de kalender al op juli stond.

Ik zou een passende offerte maken. De directeur leek niet te schrikken van het door mij voorzichtig aangegeven, benodigde budget.

We kwamen aan het einde van de meeting en ik werd verrast.

‘Ik vind je een hele mooie dame.’

Ik krijg wel vaker te maken met avances in een zakelijke setting, maar deze was wel heel direct. De eerste reactie is altijd negeren. Ik probeerde met een vriendelijk woord van afscheid het tij te keren.

‘Je hebt mij toch wel gehoord.’

Gvd, die dikzak wil echt wat. Ik stond op.

‘Ga nog even zitten.’

Zijn gezicht was uit de zakelijke plooi geschoten en toonde zijn ware ik. Mannen hebben niet door hoe zij hun ware gevoelens prijsgeven in hun gezichtsuitdrukking.

‘We kunnen nog veel meer voor elkaar betekenen.’

Dat wilde ik niet weten, maar ik wilde de deal ook niet missen, ik mócht deze deal niet missen.

Ik ging weer zitten. Ik kon zijn handel te goed gebruiken.

‘Jij bent net met je bedrijf gestart. Je hebt de eerste aanloopkosten bijna terugverdiend, maar je business gaat steeds stroever.’

Hij sloeg de spijker op z’n kop.

‘Al je vriendjes hebben al gekocht en nu moet je echt aan de bak.’

Alsof de duimschroeven werden aangedraaid.

‘Ik wil je helpen. Ik ken heel wat relaties, die je zou kunnen bedienen. Zakelijk dan.’

Een vette grijns kwam op zijn gezicht. Oh wat was hij trots op zijn, met lust beladen, opmerking. Ik voelde mijn maag omdraaien bij de gedachte die zich in zijn hoofd vormde. Deze man straalde op geen enkele wijze iets aantrekkelijks uit. Mijn vergevingsgezindheid voor wat betreft het uiterlijk verval van zo’n vijftiger, als op dat moment tegenover mij zat, kan alleen worden opgewekt door een innemende persoonlijkheid. Vaderlijke zachtheid, die ik in mijn jeugd zo ontbeerd had, gedragen door een prettige intelligentie zou de gebrekkige vormgeving kunnen compenseren. Maar deze man ontbeerde iedere stijl. Uiterlijk en innerlijk.

‘Maar dan moet je mij helpen. Jij mijn vriendjes, ik jouw vriendje.’

Zo expliciet had ik het nog nooit meegemaakt. Subtiliteit was niet aan deze geile hond besteed. Waar in dit hele gesprek had ik aanleiding gegeven dat ik hiervoor open zou staan? Straal ik dan zo veel noodzaak tot scoren uit? Hoe is het in zijn botte hersens opgekomen dat ik hem zo dankbaar zou zijn, dat ik zelfs maar zou overwegen om met hem het bed in te duiken?

‘Laten we zien hoeveel van jouw vriendjes dan echt interesse tonen.’ Diplomatie als redmiddel tegen deze ongewenste intimiteit.

De door mij verguisde receptioniste was nu mijn reddingsboei. Zij opende de deur met de mededeling dat de volgende afspraak was gearriveerd en zat te wachten.

Het gaf mij de gelegenheid om op te staan en te vertrekken. Ik stond op en gaf de directeur een hand, terwijl de receptioniste nog

in de deurpost stond te wachten. Zijn hand voelde wederom vies warm en slapjes. Ik voelde een rilling over mijn rug lopen. Zijn weerzinwekkend optreden had mij geraakt.

Wat een eikel. Wat kunnen mannen toch ongelooflijke eikels zijn.

In mijn auto herhaalde zich de slechte film, die ik zojuist in het echt beleefd had. Ik werd nog kwader. Ik zou zijn vrouw bellen, ik zou de ruiten van zijn auto ingooien, ik zou hem vastbinden op een bed en zijn pik...

Ik had moeite om de aandacht op de weg te houden.

En hier zit ik dan op de bank. Met mijn wijntje in mijn paleisje.

Die klootzak had ook nog eens gelijk voor wat betreft mijn situatie. Dat is nog het ergste. Dat hij gelijk had. Ik heb mijn aanloopkosten nog niet terugverdiend en de bodem van mijn schatkistje komt in zicht. De mogelijkheden binnen mijn eigen netwerk zijn uitgeput en opgedroogd. Ik moet nieuwe netwerken zien te vinden.

Ik had een idee wat ik ging doen.

2 SJOERD

‘Find me somebody to love’

Sjoerd was achter zijn laptop gekropen. Het was weer tijd voor iets nieuws. Zijn verlangen naar de vleeselijke aanraking van een dame speelde door zijn hoofd. Het was tijd om iemand te voelen. Het was tijd om iemand te neuken.

Zijn vriendin was twee weken geleden woedend vertrokken. Haar vertrek was onvermijdelijk geweest tegen het licht van het groot aantal vroegtijdig afgebroken relaties met vrouwen. Zijn afkeer van de gebruikelijke, monogame gedragsregels wierp normaal gesproken een schaduw over zijn relaties, als een donkere wolk. De schittering van de eerste weken verdween altijd snel. Die opkomende schaduw luidde het einde van de relatie in.

Er was ooit maar één dame geweest die zijn dierlijke instinct had weten terug te brengen tot menselijke proporties. Kirsten was zijn temmer geweest voor twee jaar. Zij had, met haar ongekende combinatie van intelligentie en vrouwelijke gratie, zijn focus volledig op haar weten te richten. Hij had zich nooit bij haar verveeld. Tijdens hun relatie waren andere vrouwen slechts medemensen en geen bron van vermaak. Ze waren twee jaar een stel geweest in hun studententijd. Omdat Kirsten naar Amerika ging na haar studie, had zij hem gedumpt na het afsluiten van haar studie.

‘We gaan allebei een volgende levensfase in en het is goed om de oude af te sluiten.’ Haar woorden sneden nog altijd in zijn ziel. Hij had haar later nog eens ontmoet in de stad. Ze was voor een paar weken terug in Nederland om haar familie te bezoeken. Zij

leefde nu in Atlanta en had een hoge functie bij een groot concern in de foodsector. Voor haar had de afsluiting van hun relatie goed uitgedrukt. Zij had met een andere kerel een gezin gesticht en leefde het leven van de succesvolle Amerikaan. Haar succesverhalen deden hem pijn. Hij had nooit op haar uitnodiging, om elkaar weer eens te ontmoeten, in moeten gaan.

Geen enkele partner na Kirsten had hem rust gebracht. Een paar weken wel, maar na verloop van tijd vervaagde zijn aandacht voor en zijn verlangen naar de dame in kwestie.

Maar nu met Sandra was dit niet eens het geval geweest. Geen scheve schaats, geen verboden vruchten en zelfs geen aanzet daartoe. Alleen aandrang en verlangen, dat kon hij niet ontkennen. Sandra's ongefundeerde jaloezie was dit keer de oorzaak van de separatie. Dit keer trof hem in alle oprechtheid geen blaam.

Sjoerd had Sandra ontmoet in de sportschool. Aan de bar had zij zijn aandacht getrokken. Zeker zeven jaar jonger, kunstmatig blond en heerlijk gevormd. Aan haar vormen was niks kunstmatigs, had hij later mogen waarnemen. Op haar blonde lokken na, was alles nog puur natuur aan Sandra. Haar taalgebruik paste bij haar uitstraling. Bijdehand, wereldwijd, scherp en uitdagend. Een katje om te temmen. Een poesje om te verwennen.

Hij kende de beperkingen van dit type, maar ook de geneugten. Zoals hij altijd zei: 'Ik hoef er 2 voor 12 niet mee te winnen.'

De eerste avond, dat ze elkaar ontmoet hadden, waren ze in zijn bed beland en een week later had hij haar voor een kort weekje meegenomen naar Barcelona. Ze had hem passend beloond voor de cadeautjes die hij haar had gegeven tijdens het winkelen over de Ramblas en haar zijstraatjes.

Hij had genoten van de jaloezige blikken van de andere mannen aan het zwembad van het hotel. Wanneer zij in haar badpak van

de bar terugliep naar hun bedden zag hij de andere kerels eerst checken of hun vrouw hen in de gaten hield, om vervolgens semi-nonchalant van hun lectuur op te kijken. Fantasievolle blikken volgden haar naar haar plek.

Hij hield ervan om benijd te worden. Henk, zijn zakenpartner, noemde hem oppervlakkig in zijn relaties met vrouwen. Hij weerlegde dat altijd door te stellen dat hij niet oppervlakkig was, maar dat hij dames met minder diepgang nu eenmaal zo veel leuker vond.

Hij leek het vermogen om zich te binden te ontberen. Niet aan één dame voor de rest van zijn leven, in ieder geval. Het groene gras bij de buurvrouw bracht hem altijd op het verkeerde pad. Of beter gezegd in het verkeerde bed. De tijdelijkheid van iedere, nieuwe relatie maakte hem gevoeliger voor bovenmodale uiterlijkheden, dan de juiste karaktereigenschappen. Hij zou toch niet oud worden met zijn nieuwe verovering.

Hij erkende de leegheid van dit onderdeel van zijn leven. Een goede therapeut zou vast iets kunnen vinden in de richting van egocentrisme, narcisme of iets dergelijks, misschien zelfs wel iets aangaande de onvrijwillig verbroken relatie met Kirsten. Maar dergelijke soul-searching was niet aan hem besteed. Tenzij de therapeute een lekker ding zou zijn en bereid was tot avondsessies. In zijn dagdromen had hij zich weleens overgegeven aan de therapeute van Tony Soprano. De therapieessie met deze classy lady, met een neiging tot het avontuurlijke, eindigde op haar bureau en niet in zijn ziel.

De 'volheid' van het leven zoals bijvoorbeeld Henk dat had, leek hem verschrikkelijk. Al tien jaar dezelfde vrouw, twee peuters die je huis terroriseerden, de onvermijdelijke straat-barbecue, de haastige ritjes naar de crèche, de schoonouders! Henk werd geleefd in zijn privéleven. Henk werkte daarom hard.